

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

LUSA

Lusa s Kallikou šly podél potoka, obešly výběžek kopce a došly k místu, kde se před nimi zem strmě svažovala. Potok se tam řítil dolů v malých vodopádcích, následujících schodovitě za sebou, a dole v údolí se pak vléval do široké řeky.

Když se k ní medvědice doplahočily blíž, Lusa si všimla, že je hluboká a teče tak rychle, až se kolem balvanů, vykukujících ven, tvoří pěna. Protější břeh byl příkrý a skalnatý, jako by byl od nich na hony daleko.

„Vypadá to, že dostat se na druhou stranu bude pěkně nebezpečný,“ poznamenala Kallika, jen co se dotrmácely až ke břehu, kde se zastavily. „Myslíš, že bychom se měly vydat po proudu, nebo proti němu?“

Lusa váhala, čenichala ve vzduchu a nerozhodně se rozhlížela oběma směry. „Na tohle byl přeborník Ujurak,“ zašeptala. „Vždycky se tvářil, že ví, kudy máme jít.“ Kráčela dál, až se

ocitla na samém kraji a přes tlapky se jí přelévala svižně tekoucí voda. „Pamatuješ, co vždycky dělal?“ pokračovala. „Musíš si prohlédnout všechny možnosti a zvážit, jaký z nich máš pocit.“

Kallika se tedy rozhlížela nahoru i dolů, stejně jako Lusa, která pozorně prozkoumávala obě strany. Směrem proti proudu představovala řeka jeden úzký, dravý proud, pěnicí kolem kamenů a s pichlavými keři, namačkanými u břehu. V místech, kde obě medvědice stály, klouzala voda korytem klidněji, avšak po proudu o něco dál se větvila kolem kamene. Jeho ostrá černá silueta vyčnívala nad říčkou jako medvědí tlapa, bušil do ní proud a tříštily se o něj gejzíry zpěněné vody.

Lusu začaly svrbět tlapky. Jistojistě tu někde bylo znamení, kdyby ale jen uhádla kde!

„Nemám vůbec páru,“ přiznala se nahlas Kallika a pronikla tak Luse do myšlenek. „Co myslíš? Kterým směrem nás to zavede ke kovovému ptáku a Ujurakovi?“

Lusa se zamyslela a ukázala čenichem směrem proti proudu. „Tudy je to úzký a plný stínů,“ uvažovala nahlas. „A proud tu uhání kolem kamenů moc rychle. Nezdá se mi to jako správná cesta. No a po proudu,“ – otočila se a znovu ukázala kamsi čenichem – „dívej na ten kámen! Jako by nám chtěl zatarasit cestu. Neměly bysme jít po proudu ani proti němu.“

Kallika na ni zírala a v očích se jí objevily pochyby. „Luso,“ začala „nesnažíš se mi tu, doufám, říct, že to tu musíme přeplavat, že ne?“

„No jasně!“ Lusa najednou hýřila sebejistotou. *Mám pravdu! Přesně tohle musíme udělat.* „Neříkám, že je to nejlepší,“ připustila, „ale jestli se přes tu řeku nedostaneme tady, tak popotujeme

možná nebeské délky daleko, než najdeme lepší místo. A podívej, jak tu na tu vodu svítí slunce, vždyť nám na ni kreslí třpytivou cestičku. Duchové nám napovídají, že máme jít právě tudy.“

Kallika najednou zalapala po dechu. „No jo! Už to taky vidím! Ty jsi tak chytrá, Luso!“

Lusa celá rozpačitá pokrčila rameny. „Jen se snažím vykoumat, co by udělal Ujurak. Jdeme!“

Napnula svaly, připravená skočit do řeky, když vtom znejistěla. Vzpomněla si na obrovskou řeku, kterou přeplavala s Toklem a Ujurakem. Málem se tam tehdy utopila... Nervózně polkla. *Jsem baribalka, sbírala v duchu odvahu. My jsme ti nejzdatnější plavci ze všech medvědů. A tahle řeka není ani zdaleka tak široká, jako byla tamta.*

Stejně však nedokázala zapomenout na pocit, který se jí zmocnil, když se jí hladina nad hlavou zavřela, v uších jí začaly křičet bubliny a do čenichu i tlamy téct cosi, co jí bránilo dýchat... Otrásla se.

„Co se děje?“ zeptala se Kallika. „Najdeme jinou cestu, jestli chceš.“

Lusa se přemohla a zakroutila hlavou. „Nic mi není,“ trvala na svém. „Viděly jsme znamení, takže víme, že jdeme správně.“

V hloubi srdce si byla jistá, že ať už Ujurakovi posílal v minulosti znamení kdokoliv, poslal ho teď i jí. Musela zkrátka této všemohoucí síle důvěřovat a přijmout, že je vede vpřed.

„Jdeme!“ vyštěkla.

„Počkat!“ odstrčila ji Kallika ramenem od okraje řeky.

„Co se děje?“ zeptala se Lusa, celá zmatená. „Je mi dobře, opravdu.“

„Já vím,“ řekla Kallika; stále se držela mezi ní a řekou. „A jsem i ochotná to zkusit. Já jen, že...no, podívej se na ten proud. Mám takový dojem, že jestli se chceme dostat na druhou stranu, nebude moc moudré plavat přes něj přímo. Musíme plavat, jako bychom se chtěly dostat nahoru proti proudu. Ten nás totiž bude stahovat opačným směrem, takže nakonec skončíme tam, kam se chceme dostat.“

„Ale nebude to delší?“ zeptala se Lusa, netrpělivá, že pořád ještě stojí na místě.

„Bude, a taky nás to i hodně unaví. Ale aspoň nás to neodnese pryč.“

Lusa si pozorně prohlížela rychle se valící vodu. Představila si, jak ze břehu letí klacek, a jen co dopadne doprostřed řeky, kde je proud nejsilnější, začne se řídit po řece dolů. Aby se tedy klacek dostal přímo na opačný břeh, musel by plavat podél břehu o něco výš a nechat se unášet dolů a zároveň přes řeku. „Dobře, uděláme to, jak navrhuješ,“ rozhodla.

Vrhla se do řeky a se vší vervou se pustila nahoru proti proudu. Okamžitě ucítila jeho nezlomnou sílu, s níž ji tahal za nohy opačným směrem. Lusa však odhodlaně pádlovala dál. Kallika plavala u jejího ramene a postrkovala ji vzhůru proti proudu. Lusa funěla, až se jí z tlamy linuly obláčky kouře, přesto však dál bojovala s řekou, která ji vlekla s sebou, až skoro plavala bokem, jak se snažila, aby ji proudy nestáhly pryč. Medvědice se postupně přibližovaly k druhému břehu.

Přesně ve chvíli, kdy si Lusa začala myslet, že jsou z nejhorsího venku, uslyšela Kalliku vyjeknout. „Luso! Pozor!“

Lusa se podívala přes rameno a uviděla, že říční proud unáší

dolů spadlou větev stromu, která se ve vodě s bílými špičatými vlnkami stále otáčela dokola a dokola. Lusa jí plavala přímo do rány.

Začala proto zběsile pérovat nohama a plavat větvi z cesty, ale už bylo pozdě. Větev do Lusy vrazila a odmrštila ji směrem po proudu řeky. Malá baribalka se snažila zůstat ve svislé poloze, a tak horečně máchala nohama do všech stran. Vtom se jí hlava ponořila pod rozvířenou vodu. Podařilo se jí sice hned dostat zpátky nad hladinu, ale ztratila ponětí, kde je. Viděla jen vodu, jejíž bubliny se jí přelévaly přes čenich.

O chvíličku později s ní proud praštil o cosi tvrdého a dočista jí vyrazil dech. Napůl v mráкотách si uvědomila, že ji tlačí k obrovskému kamenu, který předtím zahlédla.

„Kalliko! Pomoc!“ hlesla.

Lusa bojovala s proudem a s vypětím všech sil se snažila dostat od kamene pryč, řeka ji tam však veškerou svou děsivou mocí chytila do pasti. Nebyl způsob, jak té drtivé mase vody uniknout. Duněla jí do uší, čenichu i tlamy; Lusa cítila, jak se z ní vmžiku vytrácí veškerá síla. Pokusila se nadechnout, ale jen si pořádně lokla vody.

Určitě se utopím!

Vtom ucítila, jak ji kdosi silnými drápy chytil za kožich. Zamžourala skrz vzednutou vodu a po svém boku rozpoznala Kalličinu promáčenou bílou siluetu. Lední medvědice ji postrkovala podél stěny kamene dopředu. Lusa cítila, jak se kolem prohání proud a rychle se jí zmocňuje. Kallika se k ní pevně přitiskla, a tak je proud začal unášet po řece obě.

„Plav!“ vydechla Kallika.

Lusa byla ale v tu chvíli tak vyčerpaná, že ji neposlechla. Tlapkami neprůbojně plácala po hladině a Kallika ji nad ní držela svými drápy. Obklopily je rozzuřené, zpěněné vlny a bičovaly je po tváři i na zádech; Luse bylo nad slunce jasné, že se teď spolu každým okamžikem potopí a už se nikdy nevynoří.

Pak ale na břehu zahlédla strom. Jeho větve se koupaly ve zlatavých paprscích slunečního svitu. V Luse se rozlil naprostý klid, jako by ji po hlavě jemně pohladil velký medvěd. Přinutila bolavé nohy, aby začaly znovu pádlovat, a zatímco se snažila probojovat přes proud, nespouštěla protější břeh z dohledu.

Řekls nám, abychom tu řeku přeplavaly, pomyslela si v duchu. Tak nás teď přeci nenecháš utopit.

Konečně ucítila, jak ji do tlapek, jimiž pořád bezhlavě máchala kolem, škrábe kamení. Podařilo se jí postavit, kolem ramen se jí stále valila říční voda. Kallika začala Lusu postrkovat vpřed a naváděla ji směrem k mezeře na skalnatém břehu, kde potom lezly vzhůru po svahu z jílovité břidlice.

Když se Lusa vydrápala z řeky ven, měla pocit, jako by její tělo byla jedna velká modřina. Srst měla připlácnutou k bokům, v záři slunečního svitu se třásla, lapala po dechu a vykašlávala loky a loky vody.

Sklonila hlavu a zašeptala: „Děkuju ti. Děkuju...“

„To je dobrý,“ ozvala se Kallika a čenichem se zabořila Luse do ramene. „Ke konci sis už nevedla tak špatně.“

„Děkuju ti, Arkture!“ Lusa se dopotácela do stínu keře, svalila se na zem, a jak lapala po dechu, boky se jí rytmicky zvedaly nahoru a dolů. „Ukázal nám všechna ta znamení a převedl nás přes řeku. Musela jsem těm znamením důvěřovat, abych

nás vedla správně, a ne někam, kde bysme se utopily.“ Podívala se nahoru na kamarádku, která jí na to jen zmateně přikývla. „Ale tobě samozřejmě taky děkuju, Kalliko. Bez tebe bych to nedokázala.“ Kallika se došourala vedle ní a schoulila se k ní do klubíčka. „Vždycky tady budu pro tebe, kamarádko moje,“ zašeptala jí.

Lusa sice věděla, že by měly hned vstát a dál hledat Ujuraka. Ale slunce ji teď příjemně hřálo na kožichu a řev rozběsněné řeky se ztišil do klidného šepotu. Kallika vedle ní začala tlouct špačky; Lusa se nakonec přestala přemáhat a také se ponořila do říše černočerné tmy.

